

Η ΠΑΡΕΑ ΤΩΝ ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Του ποιητή Γιώργου Παπούλια

Στο λιμανάκι με τις βάρκες και τα ξάρτια, στη ταβέρνα των ψαράδων μ' ένα ποτήρι στο χέρι, με ολάνοιχτα αυτιά πλάι στις θεϊκές χορδές της κιθάρας, στο πάθος του Νίκου, στη μελωδική μεταλλική φωνή της Φραντζέσκας βρίσκουμε το πανφάρμακο της ψυχής. Κάθαρση - ανάταση και πανάκεια για κάθε καημό και πάθηση, για κάθε δάκρυ και συμφορά. **Μεσονύχτια ώρα και λαίμαργα ελπίδες - όνειρα - μνήμες - αναμνηρικάζουμε για ένα κόσμο καλύτερο που όλο τολμά και ξεκινά για να 'ρθει και όλο στη στράτα χάνεται.**

Πανσέληνος σαν τα μάτια της Αγάπης, με ανταύγειες στο ακροθαλάσσι μας χρυσώνει. Ένα ολόγιομο φεγγάρι του Οκτώβρη στην απόχη μας. Ένας ελαφρός φθινοπωρινός γραιγός στο τραπέζι μας. Και εμείς ερανοστές και συλλέκτες βοτάνων και θερμών χειραψιών, ταγμένοι την ασκήμια να τιθασεύουμε - την ομορφιά να μεγαθύνουμε - στην ψύχρα του Χάους συντροφιά να κάνουμε - επιλεκτικά τούτο το βράδυ οι τυχεροί, από το Διόνυσο υιοθετηθήκαμε και με χαρές και γέλια την ξέφρενη πορεία που χαράζει ένα ιταλικό τραγούδι ακολουθούμε "δεύτερο αστέρι δεξιά κι ύστερα ευθεία ως το πρωί".

Το φεγγάρι γοργοανεβαίνει στον ουρανό της γενέτειρας κι αυτό που ακολουθεί δεν είναι συνηθισμένο γλέντι αλλά τρικούβερτο δοξαστικό για το εδώ και το επέκεινα. Θούριος για τα λάθη που μας ξέφυγαν. Ρέκβιεμ για τη βιαστική νιότη που δε μας ρώτησε. Παράκληση για τον έρμο τον πλανήτη που καίγεται και σβήνει μέσα σε φλόγες, αέρια και κατάλοιπα. Θρήνος για προδομένες ιδεολογίες.

Ύμνος και ιεροτελεστία για αισιόδοξα παιδιά που έρχονται.

Ομως η σελήνη τραβά την ανηφόρα και η στιγμή είναι κάτι μεταξύ καθαρτήριας δροσιάς και φωνητικής μεγαλοσύνης καθώς το ντουέτο Νίκος & Φραντζέσκα, μας εξαγνίζει από παλινδρομικά πλήγματα που δώσαμε ή πήραμε. Φωνές γλυκές που βγαίνουν όχι μόνο απ' τα χείλη - όπως συνηθίζουν πολλοί επαγγελματίες - αλλά απ'τα βάθη τα εσώτερα της καρδιάς.

Και τι δε τραγούδησαν (και μεις ξοπίσω τους). Τι Χατζηδάκις, Ξαρχάκος, Θεοδωράκης. Τι ρεμπέτικα νησιώτικα και δημοτικά. Τι θησαυρούς από σμυρναίικα!!! Έτσι που σου' ρχεται να το πεις και τριγύρα να το διαλαλήσεις, πως σε τούτη τη χώρα των θεών δε χάθηκε το παν, μια και τούτοι οι δύο, ο Νίκος & η Φραντζέσκα, ζευγάρι στη ζωή και στο τραγούδι, βιγλάτορες με σεβασμό κατά το Νότο μεριά, μύθους και μουσικές παραδόσεις συντηρούν ανακαλύπτοντας έτσι ιερούς σκοπούς του βίου, το νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης και το αντίδοτο (αν υπάρχει) της δυστυχία μας.

Ο χρόνος γρήγορα περνά κι εμείς της βραδιά ορκισμένοι με χαμόγελα τον ακινητοποιούμε. Άσματα απ'το χτές ξετρυπώνουμε και προς τον έναστρο ουρανό απογειωνόμαστε. Σε κουραστή τρελοκάραβου μπουκάρουμε χαράζοντας ρότα για τους Διόσκουρους. Στους αστερισμούς του Περσέα και της Ανδρομέδας, της Κασσιόπης και της Καλλιστώς άγκυρα ρίχνουμε στον Μπαγιαντέρα - Βαμβακάρη - Νίνου - Μπέλλου και Χατζιδάκι δυοσμαρίνια προσφέρουμε, κόκκινο κρασί με αμφορέα τους κερνάμε.

Η βραδιά - απολύμανση από νοσογόνα μικρόβια - παίρνει τέλος και κατά τα χαράματα η παρέα των ευγενών προθέσεων και αισθημάτων, η παρέα των διαπλεκόμενων ονείρων ξανά στα επίγεια και στα μίζερα επιστρέφει. Επιστρέφει στα καθημερινά όπου ο καθείς και το βάρος του σταυρού του. Όπου ο καθείς και η απογραφή των αγαθών του. Όπου ο καθείς και το αντίδωρο της προσφοράς του. **Όπου ο καθείς και η οικία της ευροσύνης του, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή να μπαινεί μέσα το φεγγάρι και καθετί μοναχικό.**